

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 61 stemmer (V, DF, KF og KRF) mod 47 (S, SF, RV og EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 26:

Forslag til lov om ændring af lov om erhvervsgrunduddannelse m.v. og lov om produktionskoler. (Erhvervsgrunduddannelse på produktionsskoler).

Af undervisningsministeren (Ulla Tørnæs).
(Fremsat 2/10 2002. Første behandling 8/10 2002. Betænkning 19/11 2002. Anden behandling 26/11 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Aage Frandsen (SF):**

Vi fik nedstemt et ændringsforslag ved anden behandling. Det er vi kede af, og vi er også bekymrede for, om økonomien også vil være til stede – ikke nødvendigvis i 2003, men i 2004 og fremefter. Derfor er vi bekymrede for, om denne lov, som har alle gode hensigter, kan leve op til sine hensigter, men vi håber det bedste, og derfor vælger vi at stemme for lovforslaget.

Men det er altså ikke uden en vis bekymring for, om det nu også lykkes, på grund af at der alligevel er en del begrænsninger, som ligger i det, vi vedtog.

Kl. 12.05

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 110 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Tredje behandling af lovforslag nr. L 18:

Forslag til arkivlov.

Af kulturministeren (Brian Mikkelsen).
(Fremsat 2/10 2002. Første behandling 23/10 2002. Betænkning 21/11 2002. Anden behandling 28/11 2002. Tillægsbetænkning 28/11 2002).

Der var stillet 1 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Forhandling**Poul Qvist Jørgensen (S):**

Jeg skal alene forholde mig til ministerens ændringsforslag, som er fremkommet efter andenbehandlingen den 28. november.

Ved denne lejlighed stemte et flertal for forslaget, og dermed var der grønt lys for at etablere et ankenævn, således som mange havde foreslået det også i det betækningsarbejde, der lå forud, også blandt Kulturministeriets egne repræsentanter i nævnte udvalg. Men vi kunne konstatere, at ministeren var i mindretal, og det udløste jo prompte et ændringsforslag.

Egentlig er vi overbevist om, at et flertal den 28. november stemte med hjertet. Om lidt vil vi få at se, om der fortsat er hjerterum. Vi agter i hvert fald fortsat at stemme for vores eget forslag, hvilket så ikke udelukker, at vi stemmer for lovens endelige vedtagelse, når vi når frem til det.

Men det er beklageligt, at vi skal se ministeren fremkomme med et ændringsforslag på den baggrund – meget kedeligt.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg synes, det er relativt logisk, at regeringen, efter at den er blevet regering, har ændret opfattelse fra situationen før valget. Før valget var det jo

sådan, at Venstre og De Konservative altid sagde: Den enkelte foran systemet. Nu er Venstre og De Konservative jo kommet i regering, og så er det systemet foran den enkelte. Det synes jeg er relativt logisk, så det kan man godt forklare, når man sidder i regering.

Men at Dansk Folkeparti i den grad har ændret indstilling og siger: Nu er det systemet, der har forrang før den enkelte. Det synes jeg er helt uforståeligt. Man ændrer opfattelse fra i sidste uge til denne og siger: Nu støtter vi systemet frem for den enkelte. Der synes jeg, at Folketinget har krav på en forklaring på, hvordan man kan lave den form for kovending.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Gid jeg dog kunne give Socialdemokratiets ordfører ret i, at alle, der stemte for ændringsforslaget, stemte med hjertet. Men jeg må desværre indrømme, at der er sket en teknisk fejl, lettere og nemmere kan det faktisk ikke siges. Så der er ikke nogen grund til at skabe så meget furor over, at der kan ske en teknisk fejl i denne henseende. Så vi har ikke stemt med hjertet, og vi har hele tiden ment, at sådan som lovforslaget har været fremført, og sådan som der står i teksten, er der de muligheder ved først at kunne indgive en klage til Rigsarkivaren og derefter til ministeren – der er en klagemulighed. Derfor behøver man ikke oprette et klagenævn og en ekstra klageinstans.

For øvrigt er det også så få sager, der er, at det ikke er nødvendigt. Men så kan man sige, at selv en eneste sag selvfølgelig nødvendigvis skal have en ordentlig behandling, men det er så sandelig også mit indtryk, at de sager, der har været klaget over, har fået det. Så vi mener ikke i Dansk Folkeparti, at det er en nødvendighed.

Jeg vil én gang til sige, at det kun har været et spørgsmål om, at der er sket en teknisk fejl.

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

Den embedsmand, der er ansvarlig for det system, der siger nej til en aktindsigt, er også den, der skal afgøre, ifølge det, som fru Louise Frevert siger nu, og det, vi har fået afklaret igennem udvalgsarbejdet.

Oven i det har vi så muligheden for, at ministeren selv tager stilling – jeg tror nu ikke, ministeren helt alene sidder på sit kontor, men i hvert fald skal man ovre i ministeriet tage stilling til, om den øverste ansvarlige på området, der først

har meddelt et afslag og derefter fastholder et afslag, skal korrigeres eller ej.

Kl. 12.10

Jeg synes, det er indlysende, at der bør være mulighed for, at en borger – uanset, hvor mange det er, og jeg er enig i, at det er relativt få, det gør ikke sagen mindre for mig, fordi den er principiel – må have ret til at få prøvet sin afgørelse et sted, hvor den ikke bliver afgjort af den, der er ansvarlig for systemet; det burde være elementært.

Jeg er ked af at høre, at det har været en elementær hjertefejl, jeg havde håbet på en eller anden akut indlæggelse, men jeg må jo tage det til efterretning.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg synes, det kunne være interessant at få at vide fra Dansk Folkepartis side, hvori teknikken ligger. Der er jo tale om, at systemet får forrang for den enkelte, men det er ikke teknik, det er jo politik.

I dag er det sådan, at ministeriet ansætter en rigsarkivar, og hvis rigsarkivaren siger nej, er det den, der har ansat rigsarkivaren, der skal bestemme, hvorvidt rigsarkivaren har handlet korrekt. Det vil sige, at systemet altid har forrang, og jeg troede sådan set, at det nærmest var det modsatte, Dansk Folkeparti grundlæggende stod for. Derfor kan man ikke sige, at det var en teknisk fejl, man lavede. Man har grundlæggende ændret opfattelse i sin stemmeafgivning fra i sidste uge til i dag. Derfor anmoder jeg om, at Dansk Folkeparti giver en politisk begrundelse for, hvorfor systemet skal have forrang frem for den enkelte.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil bare spørge Dansk Folkeparti, om man virkelig mener, at ministeren er uvildig, når det gælder klager over manglende arkivadgang, altså f.eks. klager over, at man ikke kan komme ind i det ene eller det andet offentlige arkiv. Mener Dansk Folkeparti virkelig dér, at ministeren er uvildig?

For hvis ikke ministeren er uvildig, betyder det jo, at man har et system, hvor der ikke er nogen uvildig klageadgang. Derfor vil jeg godt spørge, om det er et generelt synspunkt, som Dansk Folkeparti har også på andre områder, at der ikke skal være mulighed for at lave en klageadgang, der bliver afgjort af en uvildig instans,

men at alt det skal afgøres af de instanser, som i øvrigt er dem, der bestemmer på området, nemlig ministeriet.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Til hr. Søren Søndergaard: Nu synes jeg altså, at vi skal holde tingene fuldstændig adskilt. Det her drejer sig kun om én ting, og det er altså arkivloven, vi behandler, og det ændringsforslag, som hedder § 44. Ergo vil jeg ikke begynde at stå og redegøre for, hvordan Dansk Folkeparti vil forholde sig i andre sager. Dem synes jeg man skal tage ad hoc, når tingene opstår.

Til hr. Ole Sohn: Det er stadig væk ikke en ny holdning, vi har indtaget, tværtimod. Det her er et spørgsmål om, at der er sket en teknisk fejl, og jeg kan ikke pointere det kraftigt nok: Der er sket en teknisk fejl hos gruppen, og det må man bare acceptere. Selv om det selvfølgelig er en bet, at måtte lide et nederlag, vil jeg pointere, at det er en teknisk fejl, der er sket.

For øvrigt kan jeg også sige, at det jo ikke er en ny åbenbaring, der er kommet, for faktisk stod det i betænkningen, at vi ikke gik ind for det ændringsforslag, så jeg kan slet ikke se, hvad problemet grundlæggende er.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hvis Dansk Folkeparti ønsker, at vi ikke skal forholde os til konsekvenserne af Dansk Folkepartis politik, o.k., så dropper vi det i denne her sammenhæng.

Men tilbage står jo bare spørgsmålet: Hvori består det uvildige ved en minister? Hvorfor får vi ikke et svar fra Dansk Folkeparti på dét spørgsmål?

Det er helt i orden, at der er sket en teknisk fejl, det kan ske for alle, det kan også ske for Dansk Folkeparti – ikke noget problem – men det spørgsmål, der bliver stillet, er ikke et teknisk spørgsmål, det er et meget politisk spørgsmål: Mener Dansk Folkeparti, at ministeren er en uvildig instans, der er så uvildig, at vedkommende kan tage stilling til spørgsmål om arkiv-adgang, bl.a. i områder, som hører under ministeren? Dét er det centrale spørgsmål, og der vil jeg godt have et svar fra Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Til hr. Søren Søndergaard: Det her er ikke alene et spørgsmål om uvildighed eller ej. Det er et

spørgsmål om kompetence. Vi anser ministerens afgørelser i de her sager for at være fuldt på højde med et ankenævn. Det, som hr. Søren Søndergaard siger, har intet på sig. Jeg vil have lov til at påpege, at vi på intet tidspunkt har været for forslaget. Jeg synes ikke, man kan sige det tydeligt nok.

Kl. 12.15

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår det ikke, for man kunne også sige, at justitsministeren skulle til at afgøre sager, der ellers bliver indbragt for domstolene, osv. Der er mange ting, man kunne nå frem til, hvis man er imod uvildighed.

Det, vi altså bliver nødt til at konstatere her, er, at når det gælder borgernes adgang til vores arkiver, er Dansk Folkeparti imod en uvildig ankeinstans. Dansk Folkeparti er imod, at der i sidste ende er en uvildig instans, der tager stilling til de spørgsmål, hvorimod man er for, at det er en part i sagen, der træffer afgørelsen.

Det synes jeg er meget beklageligt, for netop på det her område med arkivloven har Dansk Folkeparti og Enhedslisten faktisk tidligere arbejdet sammen og været meget enige om en række forslag til forbedringer. Og jeg er meget ked af, at hr. Peter Skaarup ikke er til stede, så han kunne redegøre for, hvad der er baggrunden for denne dramatiske ændring i Dansk Folkepartis politik.

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

Den korte bemærkning skal bare være et spørgsmål til fru Louise Frevert: Hvad er det egentlig, fru Louise Frevert står og siger? Så vidt jeg hørte, siger hun ja til et spørgsmål om, hvorvidt vi overhovedet skal have en rigsarkivar – vi har jo en minister, der kan afgøre det hele.

I hvert fald i anden omgang tilslutter man sig ét ord, som ministeren siger: Vi synes, at et ankenævn er uhensigtsmæssigt. Uhensigtsmæssigt. Det er argumentationen. Ellers skal man altså tilbage til det allerførste spørgsmål på L 18, bilag 2, hvor der i øvrigt heller ikke var nogen nævneværdig god argumentation. Nej, man finder det uhensigtsmæssigt, og det er åbenbart det, som også Dansk Folkeparti er enig i.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er hr. Søren Søndergaards forargelse over, at en minister skulle kunne kaldes uvildig, der kalder mig frem, for jeg vil gøre hr. Søren Søndergaard opmærksom på, at ...

Formanden:

Det er en kort bemærkning til fru Louise Frevert.

Søren Krarup (DF):

Det er også til fru Louise Frevert, for jeg vil gøre opmærksom på, som hun også selv rigtigt siger, at en minister er som øverste administrative chef uvildig, mens han naturligvis er kommet på sin post ad en politisk vej.

Jeg vil spørge fru Louise Frevert, om det ikke er fuldstændig rigtigt, at en minister som øverste administrative chef er uvildig. At han er blevet det ad en politisk vej, ophæver ikke hans uvildighed.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Til hr. Søren Søndergaard: Nu vil jeg lige sige, at vi mener faktisk i Dansk Folkeparti, at tingene er kommet ind i de rigtige proportioner. Det er også derfor, at vi er med i betænkningen, og det er derfor vi stemmer ja til det.

Og til hr. Poul Qvist Jørgensen: Hvis systemet ikke har fungeret efter hensigten, og hvis hr. Poul Qvist Jørgensen har været så utilfreds med tingenes tilstand, så kan jeg ikke forstå, hvorfor hr. Poul Qvist Jørgensen i de år, hvor Socialdemokratiet sad ved magten, ikke har gjort noget ved sagen. Der har været masser af år til at råde bod på det her. Så jeg forstår simpelt hen ikke, hvorfor det skal blive en så stor sag på nuværende tidspunkt, for Socialdemokraterne har selv haft mulighed for at lave om på noget, hvis de har været utilfredse.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det var et meget behjertet forsøg fra hr. Søren Krarup på at hjælpe sin kollega, men den holder altså ikke vand. Det er klart, at en minister er ansvarlig over for sin regering og er den øverste ansvarlige for de embedsmænd, som man har ansat i sit system. Derfor er vi alt andet lige i en situation, hvor Dansk Folkeparti tager systemets parti frem for den enkeltes. Det er det, der er kendsgerningen, og det kan man lige så godt indrømme.

Det er muligt, man har lavet en fejl under den forrige regering. Fru Louise Frevert kritiserer berettiget den forrige regering for ikke at have gjort noget ved det, men Dansk Folkeparti, SF og Enhedslisten har haft en fælles forståelse af, hvordan man skulle tilrettelægge en arkivlov, og at den enkelte borger skulle have bedre muligheder.

Kl. 12.20

Det, der er sket, er, at Dansk Folkeparti har foretaget et skifte til fordel for systemet, og det er sådan set det, der er det nye, og det kan man ikke løbe fra. Man kan så bare erkende: O.k., vi har lovet regeringen et eller andet. Og det må man så holde. Det er et ærligt svar.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Det er et spørgsmål om, hvor længe vi skal blive ved med at tage de ærede medlemmers tid, for jeg bliver jo ved med at gå rundt i den samme mose.

Jeg bliver nødt til at sige til hr. Ole Sohn, at vi ikke har skiftet standpunkt. Vi har lavet en teknisk fejl. Man skal lade være med at fremture på den tåbelige måde, ærlig talt, for vi har været med i betænkningen, så jeg kan slet ikke se, hvad problemet er. Der har aldrig nogen sinde været et problem, og der bliver heller ikke noget problem.

Søren Søndergaard (EL):

Når vi i Enhedslisten ikke kan støtte det ændringsforslag, der er stillet af ministeren, er det selvfølgelig, fordi der dermed ikke er en uvildig klageinstans. Ikke nok med, at ministeren som regel selvfølgelig vil optræde uvildigt, men det er også et spørgsmål, om en ankeinstans skal synes uvildig. Den skal have den autoritet, der ligger i, at den er uvildigt sammensat og ikke er direkte afhængig af politiske interesser. Derfor er det vigtigt med denne uvildige ankeinstans.

Da vi prøvede at vurdere det her spørgsmål, kiggede vi selvfølgelig på de forskellige instanser, der har afgivet høringsvar. Hvordan har de forholdt sig til det? Her er det jo meget tankevækkende, at i den betænkning, der ligger til grund for det, i det forarbejde, der ligger til grund for det, er det lige præcis dem, der repræsenterer brugerne, som siger: Her har vi behov for at få en uvildig ankeinstans. Hvorimod det lige præcis er dem, der repræsenterer statsmagten, som er imod den uvildige ankeinstans.

Uanset hvordan man vender og drejer det, selv hvis ministeren traf alle afgørelser, der måtte være, fuldstændig korrekt, har man med denne opførsel skabt en troværdighedskløft, for brugerne af systemet har ikke tillid til, at de afgørelser, der bliver truffet, er uvildige. Alene det burde jo få et samlet Folketing til at sige: Vi laver denne uvildige ankeinstans, vi fremsætter et forslag om en ankeinstans, der bygger på nogle faglige kriterier, og på den måde sikrer vi ikke bare, at beslutningerne bliver uvildige, men også, at de synes uvildige af de brugere, som er i systemet.

Det har man ikke ønsket. Det har man ikke ønsket fra regeringens side. Det er som sagt forståeligt, når man sidder på regeringsmagten. Det er mere uforståeligt, at man ikke ønsker det fra Dansk Folkepartis side, som vi har samarbejdet med omkring mere åbenhed i arkivlovgivningen, men her er det åbenbart ansvars åg, som er trådt i kraft, og man går dermed imod forslag, som brugerne ønsker, og som det ville være helt åbenlyst at gå ind for.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Afstemning

Ændringsforslaget vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes herefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 111 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 41: Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Fradrag for passage af Storebæltsforbindelsen).

Af skatteministeren (Svend Erik Hovmand). (Fremsat 31/10 2002. Første behandling 8/11 2002. Betænkning 20/11 2002. Anden behandling 26/11 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 91 stemmer (V, S, DF, KF og KRF) mod 12 (SF, RV og EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 3: Forslag til lov om ændring af færdselsloven, biblioteksloven og retsafgiftsloven. (Ophævelse af automatisk regulering af visse betalingsbestemmelser og ændring af offentlige myndigheders betaling for tinglysningsoplysninger).

Af justitsministeren (Lene Espersen). (Fremsat 2/10 2002. Første behandling 8/10 2002. Betænkning 21/11 2002. Anden behandling 26/11 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 62 stemmer (V, DF og KF) mod 46 (S, SF, RV, EL og KRF).